

РЕШЕНИЕ

№ 10734

гр. София, 27.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12346** по описа за **2024** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на М. О. Т. чрез адв. С. М. срещу Решение № 4207 от 21.09.2024г. постановено по нахд № 14239/2023г. по описа на СРС, НО, 100 състав. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление № 21-4332-010300/26.05.2021 г., издадено от началника на група към ОПП-СДВР, с което на М. О. Т. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева за извършено административно нарушение по чл. 98, ал. 2, т. 3 от ЗДвП.

С доводи, че решението е постановено в противоречие с материалния закон и при съществено процесуално нарушение на производствените правила, касаторът претендира неговата отмяна. Счита че фактическата обстановка не се установява безспорно от доказателствата, които не внасят яснота относно конкретното противоправно поведение на водача, а именно дали същият е престоявал или е паркирал. Твърди се, че съдът не е извършил дължимият анализ на доказателствата и не е съобразил, че в случая жалбоподателката спешно е отивала до близката клиника за преглед и нейното общо влошено здравословно състояние, заради предходни заболявания. Оспорва се законосъобразността на АУАН и НП, тъй като в същите липсват изрични мотиви дали случаят представлява маловажен такъв. По същество от

съда се иска да отмени обжалваното решение.

В съдебно заседание касаторът се явява лично и с адв. М., която поддържа касационната жалба. Акцентира, че от показанията на свидетелите несъмнено е установено, че жалбоподателката е спряла на спирката за „престой“, а не е паркирала. В лична защита г-жа Т. твърди, че е спряла автомобила, защото ѝ е станало лошо.

Ответникът Началник група Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел Пътна полиция се представлява от юрк. М., която оспорва касационната жалба и счита, че същата съдържа емоционални волеизявления. Моли съда да потвърди решението.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна.

Административен съд - София-град, XXVII касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14 - дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Районният съд правилно е установил фактите по делото, към които и настоящата инстанция се солидаризира, поради което няма излишно да ги повтаря.

Въз основа на цялостен анализ на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и на приложимите правни норми, съдът е обосновал изводи, които настоящият съдебен състав изцяло споделя. Под привидното възражение за допуснати процесуални нарушения при доказателствения анализ, по същество касаторът изразява несъгласие с фактическите изводи на съда. Съобразно дължимата от въззивната инстанция служебна проверка СРС е извършил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства, релевантни за установяване на нарушението и за отговорността на наказаното лице, подробно ги е обсъдил и въз основа на това е извел правилни изводи, които не търпят критика в желаната от касатора насока. Правилно съдът не е взел предвид показанията на св.Л. Т., разпитана в хода на съдебното следствие по нахд № 621/2022г. на СРС. С Решение № 6027/16.10.2023г. постановено по канхд № 3827/2023г. по описа на АССГ, XXI касационен състав е отменено Решение № 1275/17.03.2023г. по нахд № 621/2022г. на СРС и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав. В този случай събраните в хода на предходното производство доказателства не могат автоматично да се ползват в новообразуваното такова, а следва да бъдат събрани отново или приобщени по съответния ред. В хода на съдебното следствие по нахд № 14239/2023г. по описа на СРС, НО, 100 състав, съдът е допуснал разпита на сочения свидетел, но в о.с.з. от 11.04.2024г. по изрично искане на жалбоподателя, заявено лично от самата нея, съдът е отменил определението си, с което е допуснат свидетеля. Предвид изложеното касатора иска по недопустим начин съдът да се ползва и цени доказателства, които не са надлежно събрани. В тази връзка настоящата инстанция отбелязва, че в хода на съдебното следствие съдът е проявил процесуална активност и точно е изпълнил указанията, дадени с предходното отменително решение на АССГ. Събрани са различни и достатъчни в обем доказателствени източници, от които се установяват всички релевантни за правилното решение на спора факти.

На следващо място оспореният акт не страда от неясноти относно обстоятелството дали санкционираното лице е било в „престой“ или „паркирало“ автомобила. Макар съдът преимуществено да е използвал „спрял“ по отношение на процесния автомобил,

то в мотивите му не стои никакво съмнение, че възприема процесното МПС като паркирало такава. В тази връзка подробно и аргументирано е изложил защо приема именно горното. Според касатора съдът е излязъл извън фактите по делото, но именно всеобхватният анализ на всички относими обстоятелства, в това число непосредствено предхождащите, съпътстващи и последващи самото деяние такива са позволили на решаващият състав да изгради обосновано своите изводи. Безспорно е установено, че причината жалбоподателката да приведе управляваното от нея МПС в спряно положение на спирката, със загасен двигател, е предстоящ, предварително уговорен, преглед, в близкия медицински център. Разпоредбата на чл.93, ал.1 от ЗДвП дефинира, че пътното превозно средство се намира в „престой“ когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизане на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача. Доколкото дейностите, за които е възможно превозно средство да бъде спряно за ограничено време /престой/ са изчерпателно посочени в закона, то обстоятелствата стоящи извън характеризиращите го като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участък в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение (по аргумент от ал.2 на същия член), то спряното пътното превозно средство е определено от законодателя като паркирано. Ето защо и изводът на съда в този смисъл се явява правилен.

Аргументирано съдът е отговорил и защо в случая не следва да се приеме, че е налице „крайна необходимост“ . Следва да се допълни, че представените пред настоящата инстанция медицински документи не оборват този извод. Последните потвърждават, че жалбоподателката изпитва трайни здравословни страдания, но не водят до еднозначния извод, че към момента на извършване на деянието е изпитвала такива от естеството да обосноват необходимост от нарушаване на правилата за движение по пътищата с цел опазване живота и здравето ѝ. Както и районният съд е отбелязал, посредством техническата експертиза на записа до спешен номер „става ясно, че оплакванията на жалбоподателката са датирани от ден и нещо преди това, с оглед на което и при другите доказателства по делото, следва да се приеме, че жалбоподателката е имала здравословен проблем, но не такъв, който да е възникнал внезапно и именно това да е наложило паркиране на спирката от градския транспорт. Още повече, че при самата проверка жалбоподателката е заявила на полицейските служители, че има час за преглед, т. е. става дума за планов преглед, а не такъв от спешен порядък“ Съдът ще допълни, че ако в действителност състоянието на жалбоподателката е представлявало такава с повишен риск, за нея е съществувало задължението да не предприема въобще управление на моторно превозно средство (по аргумент от чл.5, ал.1, т.1 от ЗДвП), а да ползва услугите на таксиметров превоз или познат, за което няма данни да е била обективно възпрепятствана.

Правилено съдът е извел, че АУАН и НП са издадени съобразно изискванията на ЗАНН, както и че не са налице условията за приложимост на чл.28 ЗАНН, доколкото към момента на деянието законът все още предвижда такава възможност.

С оглед изхода на делото и съобразно чл.63д, ал.3 ЗАНН, основателно е искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 80 лв. съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XXVII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4207 постановено по нахд № 14239/2023г. по описа на СРС, НО, 100 състав.

ОСЪЖДА М. О. Т., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.